

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.281/2021/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a felperesi képviselő (Cím4, ügyintéző: dr. Kolozsvári Renátó ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (felperes címe.) **felperesnek** a alperesi képviselő (jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Bajáky Tamás ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) **alperes** ellen jogellenes megszüntetés jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 14.M.71.094/2020/29. számú ítélete ellen – melyet az elsőfokú bíróság 37. szám alatt kiegészített – a felperes által 35. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és kiegészítő ítéletét megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.065.416- (tizenötmillió-hatvanötezer-négyszázötvenhat) forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítést és ezen összeg után 2018. január 1-től a kifizetésig terjedő időre minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

A peres felek első-, és másodfokú költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a másodfokú bíróság a peres feleket, hogy külön-külön felhívásra fizessenek meg 851.310 (nyolcszázötvenegyezer-háromszázöt) forint eljárási illetéket, 1.135.080 (egymillió-százharmincötezer-nyolcvan) forint fellebbezési illetéket, 18.415 (tizennyolcezer-négyszázötvenöt) forint tolmácsdíjat és 3.287 (háromezer-kétszáznyolcvanhét) forint fordítási díjat.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2016. július 26. napján létesített az alperessel határozott idejű munkaviszonyt hivatásos futballjátékos munkakörre. A szerződés időtartalmát a felek 2016. augusztus 1. napjától 2017. június 30. napjáig határozták meg. A munkaszerződés rendelkezése szerint „Ha a játékos 2016. szeptember 1. és 2017. április 30-ig a bajnoki mérkőzések 70%-át pályán tölti, vagy 20 gól vagy gólpassz fűződik a nevéhez, akkor jelen szerződés időtartalma automatikusan egy évvel meghosszabbodik”. A mérési időszak leteltével az alperes nem egyeztetett a felperessel a tekintetben, hogy a szerződés meghosszabbodásának feltételei teljesültek-e. Az alperes képviselője július első napjaiban közölte a felperessel, hogy nincs érvényes szerződése, a munkaviszonya megszűnt, ne járjon edzésekre. A felperes álláspontja szerint a munkaszerződése továbbra is fennállt, az automatikusan meghosszabbodott.

[2] A felperes 2017. július 1. napjától a következő időnyt egy külföldi futballcsapatnál folytatta, ahol a munkabére egy hónapra 10.000.- török lírában került meghatározásra. Ezen túlmenően játékjogának ellenértéke, átigazolási díj címén 250.000.- török lírában részesült előre 2017. szeptember 15-éig, mely 17.707.500.- forintnak felel meg. Prémium jogcímén 191.176.- török lírát kapott, amely 13.311.584.- forintnak felel meg. A felperes 10 hónapra 100.000.- török líra munkabért kapott, összesen 6.963.000.- forint összegben.

Kereset és ellenkérelem

[3] A felperes a munkaviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel elsődlegesen 28.377.000.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés, másodlagosan 2.945.000.- forint felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő kompenzációs káratalányt és ezen összegek után 2018. január 1. napjától járó késedelmi kamatok megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Hivatkozásképpen előadta, hogy a munkaviszony jogellenesen szűnt meg. A játékjog ellenértékének jogcímén kapott 200.000.- török líra átigazolási díjat nem vonta le megtérült jövedelemként a követeléséből, arra tekintettel, hogy az összeg nem tekinthető munkabérnek, az költségei fedezésére szolgált. Ebből az összegből fizette a lakhatási költségeit és menedzserének a díjazását. Ugyancsak nem vonta le a prémium jogcímén kapott 191.176.- török lírát arra tekintettel, hogy az ugyan munkabér, de prémium, ezért az alapbérként meghatározott munkabéréből nem lehetett levonni. A követelés összegéből a 100.000.- török líra munkabért megtérült jövedelemként levonta.

[4] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását, hivatkozásképpen előadta, hogy jogszerűen szűnt meg a felperes munkaviszonya. Állította, hogy munkabérnek minősül minden, a munkavégzés ellenszolgáltatásaként a munkáltatótól kapott díjazás, valamint a munkában töltött időre munkaviszonyra tekintettel vagy munkaszerződés alapján járó díjazás. Hivatkozott a bírói gyakorlatra, amely szerint a munkáltató által adott juttatás munkabér jellege nem elnevezésétől, hanem annak tartalmától függ (EBH2000.251, EBH1999.54). Mindezekre tekintettel, ha az adott juttatás a munkavégzésre vagy annak

elmaradására tekintettel jár, azt munkabérnek kell tekinteni. Így a felperes játékjogának ellenértékét és a prémiumot is le kellett vonni megtérült jövedelemként, egyébiránt teljesen irreleváns, hogy a felperes a játékjog ellenértékét mire használta fel. Mindazonáltal nem is igazolt, hogy a perbeli időben a felperesnek menedzsere volt és részére bármilyen díjazást a felperes kifizetett.

Pertörténet

[5] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 54.M.2188/2017/61. számú ítéletével kötelezte az alperest 28.377.000 forint elmaradt jövedelem, 5.500 euró gólprémium és kamatai megfizetésére. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Mf.31.073/2020/7. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a jogviszony jogellenes megszüntetése és a gólprémium tekintetében helybenhagyta, az elmaradt jövedelem címén járó kártérítés tekintetében hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelemnek megfelelően 2.945.000.- forint felmondási időre járó távolléti díj és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 1.350.000.- eljárási és 2.043.144 forint fellebbezési illeték, 39.065 forint fordítási díj, az alperest 150.000.- forint eljárási és 227.016 forint fellebbezési illeték, 4.340 forint fordítási díj megfizetésére kötelezte, valamint kötelezte az alperest 1.767.000.- forint és ÁFA perköltség, a felperest 315.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére.

[7] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a prémiumot a felperes a munkáltatótól a munkaviszonyra tekintettel, kifejezetten a munkavégzés ellenértékéként kapta, ezért ez a juttatás munkabérnek minősül, amit megtérült jövedelemként levonásba kellett helyezni.

[8] Az elsőfokú bíróság a sportról szóló 2004. évi I. törvény (a továbbiakban: Sportv.) 8. és 9. §-a alapján megállapította, hogy a hivatásos sportoló játékjogának a használata a munkaviszony alapján szerzett jövedelemnek minősül figyelemmel a juttatás tényleges tartalmára is. A törvény alapján a munkaszerződés megkötésének törvényi előfeltétele, hogy a hivatásos sportolónak legyen hivatásos versenyengedélye. A hivatásos sportoló játékjogának használatát a munkaszerződésben a munkaviszony fennállásának időtartamára ruházza át a munkáltató sportszervezetre. Utalt a törvény indoklására, mely szerint a játékjogot tehát a munkáltató sportszervezet használhatja, a játékjog használatára nézve egy sajátos – licencia szerződésekhez hasonló – mellékkötelem járul a munkaszerződéshez. Mivel a játékjog használatának biztosítása kötelezően a

munkaszerződésben történik, a „licencdíjat” (a használat ellenértékét) szintén a munkaszerződésben kell megállapítani, és az a munkaviszony alapján szerzett jövedelemnek minősül. Az elsőfokú bíróság emellett kitért a bírói gyakorlatra, mely szerint, ha a munkavállaló a juttatást a munkaviszonybeli kötelezettségének teljesítésére tekintettel kapta, az munkabérnek minősül (EBH2000.251). A hivatásos sportoló játékjogának használatát a munkaszerződésben a munkaviszony fennállásának időtartamára ruházza át a munkáltató sportszervezetre. A felperes munkavégzésének alapvető feltétele, hogy játékjogát a munkaviszonyának fennállásának időtartamára a munkáltatójára ruházza. A felperes hivatásos sportolóként foglalkozásszerűen és jövedelemszerzés érdekében sportol, ezért játékjogának használatáért megfizetett összeget a munkaviszonybeli kötelezettségének teljesítésére tekintettel kapta, amely a fentiek alapján munkabérnek minősül. A felperes hivatkozott arra is, hogy a kapott összeg egy része költségei fedezését szolgálta, az elsőfokú bíróság felhívta ennek igazolására, azonban ennek a felperes nem tett eleget. A játékjog címén kapott összeget tehát ugyancsak le kellett vonni a munkabérből. Ezért a megtérült jövedelem összege a felperes elsődleges kereseti kérelmét meghaladta, melyre tekintettel a bíróság a másodlagos kereseti kérelem szerinti kompenzációs kárátalányt ítélte meg.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[9] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az elsődleges keresetnek való helytadást. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1) és (2) bekezdését, a 172. § (1) bekezdés b) pontját. Hivatkozott továbbá a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek egyes kérdéseiről szóló 3/2014. (III. 31.) KMK véleményben foglaltakra, és annak 4/a. pontjára, mely szerint a jogellenes megszüntetés miatt fennálló munkáltatói kártérítési felelősség körében a jogellenesség jogkövetkezményeként az elmaradt jövedelem tételeit a kereset szerinti jogcímenként kell vizsgálni, és jogcímenként elkülönítve, nem pedig egy összegben lehet megítélni, mivel ily módon biztosítható az elmaradt jövedelem egyes jogcímei szerinti összegekből az Mt. 172. §-ban előírtak levonása, így különösen a megkeresett jövedelem, vagy az a jövedelem, amit a munkavállaló elvárhatóan megkereshetett volna. Így például az elmaradt munkabérrel szemben a megkeresett, illetve elérhető munkabér, míg a cafetéria juttatással szemben a megkeresett cafetéria juttatás állítható.

[10] Előadta, hogy a 250.000.- török lírát átigazolási díjként, a játékjog ellenértékeként kapta, az egyszeri, nem rendszeres juttatás. Emellett ezen összeget költségterítésként utalták át részére a költözés és a szerződés időtartamára vonatkozó lakhatására, továbbá az a menedzsere díjazását is magában foglalja. Ezért ezt az összeget munkabérként, megtérült jövedelemként nem lehet figyelembe venni. Nem érti, hogy hogyan és mi alapján tekinthető az átigazolási díj a munkaviszonyból származó kötelezettség teljesítésének ellenértékének. A játékjog személyesen a felperest illeti meg, annak használati jogát ruházta át az új munkáltatóra. Miután az alperes munkaviszonyát jogellenesen megszüntette, a játékjog használati joga visszaszállt, azzal szabadon kereskedhetett. A menedzser dolga ilyen esetben az, hogy másik klubot találjon a játékosnak és minél nagyobb összeget alkudjon ki a játékjog használatáért. Az összeg nyilvánvalóan nem tekinthető

munkabérnek, ezt támasztja alá a Sportv. 11. § (1) bekezdése is, valamint a Magyar Labdarúgó Szövetség Nyilvántartási, Igazolási és Átigazolási szabályzata, mely szerint az igazolási díj a játékjog használatának átruházásáért jár, kifizetése feltételhez vagy teljesítményhez nincs kötve. Ezen jogosultság a felperes személyéhez és karrierjéhez tapad, nem pedig a későbbi munkaviszonyhoz. Ezt az összeget azért ajánlották fel neki, hogy az új csapatnál folytassa a karrierjét, ne pedig máshol, ezt tehát nem a munkája ellenértékéért kapta, melyből kifolyólag ez a juttatás nyilvánvalóan nem értékelhető megtérült jövedelemként. Ha és amennyiben el is fogadja azt a Sportv. indokolásában foglalt okfejtést, amely szerint az átigazolási díj munkaviszony alapján szerzett jövedelemnek minősül, az legfeljebb adójogi szempontból lehet releváns. Ez az összeg nem értékelhető az alperes javára úgy, hogy a jogellenes magatartása miatt keletkezett elmaradt munkabérből levonásra kerüljön, megkímélve őt a jogellenesség következményeitől.

[11] Előadta, hogy az alperes részéről is jogosult lett volna prémiumra, amelynek teljesítése azonban az alperes jogellenes magatartása miatt ellehetetlenült. Ezért az az álláspontja, hogy az új munkáltatónál kiharcolt prémium összege nem vehető figyelembe megtérült jövedelemként. Nem vitatja a prémium munkabér jellegét, de mivel az alperes hibájából nem tudott a megkötött munkaszerződés szerinti prémiumot megkeresni, ezért ez az összeg nyilvánvalóan nem vonható le a havi bérből, alaphérből. Hivatkozott arra is, hogy a jogalkotó célja nyilvánvalóan nem az, hogy megvédje a kifizetésektől azt a munkáltatót, aki jogellenesen megszüntette a munkaviszonyt, és ezen magatartás miatt a munkavállaló nem tudta teljesíteni a munkaszerződést, valamint nem tudta az abban foglalt összeget megkeresni.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes perbeli magatartásával a valós jövedelmi viszonyainak tisztázását próbálta megnehezíteni. Hivatkozott a másodfokú bíróság korábbi végzésére, valamint a Munka Törvénykönyvének Kommentárjára, mely szerint a munkabér minden, a munkavégzés ellenszolgáltatásaként a munkáltatótól kapott díjazás, valamint a munkában nem töltött időre munkaviszonyra tekintettel vagy munkaszerződés alapján járó díjazás. Az ítélezési gyakorlat szerint is a munkáltató által adott juttatás munkabér jellege nem az elnevezésétől, hanem annak tartalmától függ (EBH2000.251, EBH1999.54). Hivatkozott a Sportv. 9. § (3) bekezdésére, valamint a Magyar Labdarúgó Szövetség Nyilvántartási, Igazolási és Átigazolási szabályzatának 2. § (3) bekezdésében és 3. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra. Előadta, hogy amennyiben a játékjog átruházására nem kerülne sor, úgy a játékos nem indulhatna és nem is szerepelhetne bajnokságban. A játékjog átruházása tehát nem választás kérdése, hanem a munkaviszony létrejöttével egyidejűleg megtörténő aktus. A felperes az új klubjával létrejött munkaviszonya okán és annak keretén belül kapta meg a 250.000 török lírát, ennél fogva az munkabér körébe tartozó kifizetésnek minősül. Hivatkozott az átigazolási szerződés 3. pontjában foglaltakra, mely szó szerint azt tartalmazza, hogy a „Klub a 2017-2018-as szezonra az alábbiak szerint ad fizetést a játékosnak”, és itt került felsorolásra az átigazolási díj is. Irreleváns a felperes azon hivatkozása, hogy mire használta fel az összeget, mivel annak minősítése nem attól függ, hogy azt a felperes mire fizette ki.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés – az alábbiak szerint – részben alapos.

[14] A másodfokú eljárásban nem volt vitatott, hogy a felperes a 250.000 török lírát a játékjog ellenértékéért kapta, erre a felek egyező előadást tettek. A Sportv. meghatározza a játékjog fogalmát az értelmező rendelkezések között, a 77.§ f) pontban. E szerint játékjog: a sportoló sporttevékenységéhez fűződő fizikai és szellemi képességei sporttevékenység keretében történő felhasználásának joga.

[15] A Sportv. 8. § (1) bekezdése szerint a hivatásos sportoló a sportszervezettel kötött munkaszerződés vagy megbízási szerződés alapján fejti ki sporttevékenységét, feltéve, hogy a megbízási díj a számvitelről szóló törvény alapján bérként kerül kifizetésre. A (2) bekezdés előírja, hogy a hivatásos sportoló sporttevékenységgel összefüggő munkaviszonyára a Munka Törvénykönyvéről szóló törvényt (a továbbiakban: Mt.) a külön meghatározott eltérésekkel kell alkalmazni: ilyen eltérés, hogy a hivatásos sportoló csak a játékjog használati jogának ideiglenes átadása esetén foglalkoztatható a munkaszerződéstől eltérően más sportszervezetnél.

[16] A Sportv. egyéb rendelkezései is szabályozzák a játékjog használatát. A 9. § (3) bekezdése szerint a hivatásos sportoló játékjogának használatát a sportszervezettel kötött munkaszerződésben vagy megbízási szerződésben a jogviszony fennállásának időtartamára ruházza át a sportszervezetre. A játékjog használatának sportszervezet részére való biztosítása a hivatásos sportoló igazolásának minősül, amelyet a sportszervezetnek a sportszövetség részére - a sportszövetség szabályzatában megállapított módon - be kell jelentenie. A sportszövetség az igazolást nyilvántartásba veszi. A játékjog használatáért a hivatásos sportoló a munkaszerződésben vagy a megbízási szerződésben megállapított külön ellenértékre tarthat igényt. A 9.§ (4) bekezdése előírja, hogy a munkaszerződés vagy a megbízási szerződés időtartamának lejártával, illetve a munkaszerződés vagy a megbízási szerződés jogszerű megszűnése esetén a játékjog használati joga ingyenesen visszazár a hivatásos sportolóra. Az ezzel ellentétes megállapodás semmis. Az (5) bekezdés kimondja, hogy semmis az a szerződés, amely a játékjog mint személyhez fűződő vagyoni értékű jog elidegenítésére vagy megterhelésére irányul. A 10. § (1) bekezdése szerint a munkaszerződés vagy a megbízási szerződés fennállása alatt a játékjog használati jogát megszerző sportszervezet - a hivatásos sportoló előzetes írásbeli hozzájárulásával - ezt a használati jogot ideiglenesen vagy véglegesen másik sportszervezetre átruházhatja (átigazolás). A hozzájárulás megadásáért a hivatásos sportoló az átruházó sportszervezettől a megállapodásuk szerinti ellenértékre tarthat igényt. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés szerinti ideiglenes átigazolás a hivatásos sportoló munkaszerződését vagy megbízási szerződését nem érinti, azt a 8. § (2) bekezdés g) pontja figyelembevételével az Mt. szerinti munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatásnak kell tekinteni. Végleges átigazolás esetén új munkaszerződést vagy megbízási szerződést kell kötni. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a játékjog használatának (1) bekezdés szerinti ideiglenes vagy végleges átruházásáért a sportszervezet a másik sportszervezettől ellenértékre tarthat igényt, amelynek mértékét a két sportszervezet közötti megállapodás határozza meg. E megállapodást írásba kell foglalni, és be kell jelenteni

a sportszövetségnek, amely az átigazolást nyilvántartásba veszi. A 11. § (1) bekezdése szerint a hivatásos sportoló igazolásával, illetve átigazolásával kapcsolatos közvetítői jutalék, a (3) bekezdés szerint a sportszövetségnek fizetendő hozzájárulások, a 37/D. § (2) bekezdés szerinti költségtérítés, valamint a 37/D. § (4) bekezdés szerinti nevelési hozzájárulás kivételével semmis minden olyan megállapodás, amely a hivatásos sportolón, illetve a használati jogot ideiglenesen vagy véglegesen átruházó sportszervezeten kívül másnak biztosít részesedést a játékjog használati jogának átruházásáért fizetett ellenértékből.

[17] A Sportv. 34.§ (3) bekezdése előírja, hogy a sportszövetség hivatásos, illetve vegyes (nyílt) versenyrendszerére vonatkozó szabályzatában meghatározhatja a hivatásos sportoló részére a sportszervezet részéről fizethető munkabér vagy megbízási díj és egyéb juttatások együttes alsó és felső határát, továbbá a részére fizethető igazolási, valamint átigazolási juttatások legalacsonyabb és legmagasabb mértékét, és a sportszervezet adott sportágban tevékenykedő összes hivatásos sportolója részére fizethető valamennyi juttatás alsó és felső határát.

[18] A törvény 9-10.§-hoz fűzött indokolása szerint „A hivatásos sportoló játékjogának használatát a munkaszerződésben a munkaviszony fennállásának időtartamára ruházza át a munkáltató sportszervezetre. A játékjogot tehát a munkáltató sportszervezet a törvény 9-11. §-aiban foglalt feltételek szerint használhatja, a játékjog használatára nézve egy sajátos - licencia szerződésekhez hasonló - mellékkötelem járul a munkaszerződéshez. A munkaszerződés időtartamának lejártával vagy ha már ezt megelőzően a munkaszerződés jogszerűen megszűnik, a játékjog használati joga ingyenesen és automatikusan visszaszáll a sportolóra - az ezzel ellentétes megállapodás semmis. A játékjog használatát a hivatásos sportoló ingyenesen vagy visszterhesen biztosíthatja a sportszervezet számára, mivel a hivatásos sportoló foglalkozásszerűen és jövedelemszerzés érdekében sportol, a gyakorlatban a használati jog átengedése szinte mindig ellenértéke fejében történik. Mivel a játékjog használatának biztosítása kötelezően a munkaszerződésben történik, a „licencdíjat” (a használat ellenértékét) szintén a munkaszerződésben kell megállapítani, és az a munkaviszony alapján szerzett jövedelemnek minősül. Amennyiben a hivatásos sportoló versenyengedélye alapján játékjoga használatát munkaszerződésben a sportszervezet részére átengedi, a sportszervezet leigazolta a sportolót.”

[19] Az elmaradt jövedelem fogalmánál irányadó az Mt. 169.§ (1)-(2) bekezdése: e szerint a munkaviszony körében az elmaradt jövedelem megállapításánál az elmaradt munkabért és annak a rendszeres juttatásnak a pénzbeli értékét kell figyelembe venni, amelyre a munkavállaló a munkaviszony alapján a munkabéren felül jogosult, feltéve, ha azt a károkozás bekövetkezését megelőzően rendszeresen igénybe vette. A munkaviszonyon kívül elmaradt jövedelemként a sérelem folytán elmaradt egyéb rendszeres, jogszerűen megszerzett jövedelmet kell megtéríteni. Az Mt. 172. § (1) bekezdése szerint a kártérítés összegének számításánál le kell vonni, amit a jogosult megkeresett. A másodfokú bíróság szerint az elmaradt jövedelem munkajogi fogalma megfelelően irányadó a megtérült jövedelemre is.

[20] Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik, a jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A Sportv. indokolása a játékjog ellenértéke kapcsán ellentmondásosan fogalmaz: egyrészt megállapítja, hogy az a használati jog átengedésének, mint mellékkötelelemnek az ellenértéke, másrészt úgy is fogalmaz, hogy az munkaviszony alapján járó jövedelem.

[21] A Sportv. egyértelműen meghatározza, hogy a játékjog személyhez fűződő vagyoni értékű jog (használati jog), amelynek elidegenítése fejében ellenérték jár. A bírói gyakorlat szerint is a játékjog személyhez fűződő jog, olyan speciális jogosultság, amely a sportoló személyes képességeinek összessége. Vagyoni értékű jog, önállóan forgalomképes és értékesítése szolgáltatásnyújtásnak minősül (Kfv.I.35.174/2005/8., Fővárosi Ítéltábla Pf.9.21.346/2006/4.).

[22] A felperes munkavégzésének alapvető feltétele, hogy játékjogát a munkaviszonya fennállásának időtartamára a munkáltatójára ruházza. A játékjog használatának sportszervezet részére való biztosítása a hivatásos sportoló igazolásának, illetőleg átigazolásának minősül. A hivatásos sportoló csak a játékjog használati jogának ideiglenes vagy végleges átadása esetén foglalkoztatható, erre tekintettel a játékjog és a munkaviszony szorosan összekapcsolódik, ugyanakkor a játékjog átruházása és a munkaviszony két külön kötelelem. A játékjog ellenértéke nem minősül munkabérnek, az egy személyhez kötött vagyoni értékű jog átruházásáért jár, nem pedig a munkavégzésért, a sporttevékenységért, melyért a hivatásos sportoló a Sportv. 8.§ (1) bekezdése alapján munkabérben vagy megbízási díjban részesül. Az MLSZ Nyilvántartási, Igazolási és Átigazolási Szabályzata is rögzíti, hogy az igazolási díj kifizetése feltételhez, illetőleg teljesítményhez nincs kötve. A felperes azt nem rendszeresen, hanem egyösszegben és előre kapta, függetlenül a tényleges munkavégzésétől, vagyis éppenhogy nem a munkaviszonybeli kötelezettség teljesítéséért kapta. A játékjog ellenértéke sportszervezetek közötti átigazolás esetén nem is a sportolónak jár. Ugyanakkor a Sportv. szerint a játékjog átruházásához való hozzájárulás megadásáért a hivatásos sportoló az átruházó sportszervezettől a megállapodásuk szerinti ellenértékre tarthat igényt, azaz az átigazolási díjból meghatározott részesedésre jogosult. A Sportv. 34.§ (3) bekezdése szerint a sportszövetség hivatásos, illetve vegyes (nyílt) versenyrendszerére vonatkozó szabályzatában meghatározhatja a hivatásos sportoló részére a sportszervezet részéről fizethető igazolási, valamint átigazolási juttatások legalacsonyabb és legmagasabb mértékét. A Sportv. 9.§ (4) bekezdése előírja, hogy a munkaszerződés vagy a megbízási szerződés időtartamának lejártával, illetve a munkaszerződés vagy a megbízási szerződés jogszerű megszűnése esetén a játékjog használati joga ingyenesen visszaszáll a hivatásos sportolóra. A felek között nem volt vitatott, hogy a felperes jogosult volt a játékjogát maga értékesíteni. A játékjog ellenértéke, az úgynevezett „aláírás pénz”, igazolási díj tehát nem tekinthető munkabérnek, ugyanakkor kétségtelenül jövedelem, az elmaradt munkabérből azonban nem vonható le. A bírói gyakorlat szerint máshonnan megtérült jövedelem nem csak munkabér címen, hanem más címen munkavégzéssel megszerzett jövedelmet is érteni kell. Azon tevékenységből származó jövedelem, amit a munkavállaló korábban, a munkaviszonya mellett megkeresett, nem jöhet

figyelembe a későbbi időszakra, mert ez független a munkaviszony megszüntetésétől (Mfv.I.10.537/2002/2.). A felperes játékjoga korábban is értékesítésre került meghatározott ellenérték ellenében, illetőleg a munkaviszony fennállása esetén is a játékjog átruházásához való hozzájárulás ellenében is ellenértékre, az átigazolási díjból való részesedésre lett volna jogosult. Ezért ez az összeg független a jogellenességtől, a munkaviszony fennmaradása esetén is megilletné a felperest, igaz, feltehetően más összegben. A másodfokú bíróság szerint a játékjog ellenértékére nem vonatkozik az Mt. 12.§ szerinti egyenlő munkáért egyenlő bér elve sem. A játékjog ellenértékére, mint személyhez fűződő vagyoni értékű jogra teljesen más adózási szabályok vonatkoznak, az biztosítás jogviszonyt nem keletkeztet, a hivatkozott 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény szerint a munkabérrel szembe nem állítható, az elmaradt jövedelem címén járó kártérítésből nem vonható le.

[23] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a játékjog ellenértékének költségtérítés jellegét és abból a költségtérítés összegét a felperes a rá háruló bizonyítási érdek ellenére nem igazolta.

[24] A prémium a teljesítménybér egyik fajtája, a felperes által sem vitatott a munkabérnek minősül. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy mivel az alperes hibájából nem tudta a megkötött munkaszerződés szerinti prémiumot megkeresni, ezért ez az összeg nyilvánvalóan nem vonható le az alapbérből. A felperes kárenyhítési kötelezettségének teljesítése folytán a hiányzó prémiumösszeget megkereste, vagyis az kárként nem volt érvényesíthető.

[25] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elmaradt munkabér összegéből (35.340.000 forint) le kell vonni a 6.963.000 forint megtérült alapbért és 13.311.584 forint összegben megtérült prémiumot, ellenben a játékjog ellenértéke (17.407.500 forint) megtérült jövedelemként nem vonható le. Így a felperest 15.065.416 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés illeti meg.

[26] A késedelmi kamatfizetési kötelezettség és a késedelmi kamat mértéke az Mt. 31.§ folytán alkalmazandó Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48.§ (1) bekezdésén alapul.

[27] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és az alperest kötelezte 15.065.416 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és kamatai megfizetésére.

[28] A Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről.

[29] A másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint rendelkezett arról, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét, tekintettel arra, hogy a pernyertesség és pervesztesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nincs számottevő különbség.

[30] Az elsőfokú eljárás illetéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42.§ (1) bekezdése alapján 1.702.620 forint, a felek külön-külön 851.310 forint eljárási illeték megfizetésére kötelesek. A 2.270.060 forint fellebbezési illeték összege az Itv. 46.§ (1) bekezdésén alapul, ebből 1.135.080 forintot viselnek külön-külön a felek. A felmerült 36.830 forint tolmácsdíjat és 6.575 forint fordítási díjat a felek fele-fele arányban viselik.

Záró rész

[31] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 233.§-a kizárja.

Budapest, 2022. március 3.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró